

IN MEMORIAM

IDA NOPPEL

2. 04. 1909 – 21. 01. 1996

Ida Noppel, neiuna Morgen, sündis 2. aprillil 1909. a. Tartus. A. 1934–1938 õppis ta Tartu Ülikoolis raamatukogundust ja bibliograafiat. Töötas kirjastuses “Loodus” ametnikuna (1928–1930), Tartu Linna Keskraamatukogus raamatukoguhoidjana (1930–1941), 1946. a. sidus Ida Noppel oma elu ülikooli raamatukoguga. 1974. a-st kuni pensionileminekuni 1983. a. suvel oli ta perioodikaosakonna juhataja. Ida Noppel oli ERÜ auliige. Ta suri 21. jaan. 1996. a. Tartus ja maeti Pauluse kalmistule.

Ida Noppel muutus juba töö ajal omamoodi legendiks raamatukogus. Loodus oli teda õnnistanud paljude vaimuannetega (lahtine mõistus, suurepärane mälu, hea keelevaist, kunstikalduvus), ta oli ere,

mitmetahuline ja kahtlemata vastuoluline isiksus raamatukogus, ikka rohkem võitleja, kes, nagu ta ise tavatses öelda — ei karda kedagi peale enese. Osakonna juhtimise ja kataloogimisküsimustega heitlemise kõrval jätkus tal veel 1970-ndail aastail energiat muukski (õppis hispaania keelt, luges innukalt). Tal oli alati arvamus raamatukogu- ja maailmapoliitikast. Suviti jõudis ta linna taha põllulapilegi.

Otskui käesirutus aegadest üle ulatub meieni osa Ida Noppeli tööst, ilma et me seda alati tajuksimegi — kataloogidesse jäävad täiskirjutatud kirjechaardid veel kauaks. Ilusa, ühtlase, jõulise käekirjaga...

LEI PETERSON

18. 02. 1933 – 6. 08. 1996

Uskumatu on tõeks saanud, enam pole meie hulgas lähedast inimest, kes kuulus nii endastmõistetavalt raamatukogu töötajate perre, et tema jäädava lahkumise järel tekkis suur tühimik.

Erudeeritud, intelligentne, vajadusel printsipiaalne, samas mõnus seltskonnainimene ühistel koosviibimistel — sellisena on ta meie mälestustes.

Lei Peterson sündis 18. veebruaril 1933. a. Tallinnas ema Irmgardi ja isa Eduard Kindel'i esimese ja ainukese lapsena. Hea lastetuba on Lei puhul kohane ütlus.

Karm sõda võttis isa. Ema ja tädi, keda Lei pidas oma teiseks emaks, olid nüüd kogu ta pere. Naised üksinda pidid kõik raskused kandma, sest pomm purustas nende kodu ja Lei kooliaastad langesid raskele sõjajärgsele ajale.

Ometi otsustas perekond, et Lei läheb õppima Tartu Ülikooli. Seljas ema vanast ümberpööratud mantel ja jalas onu tehtud kingad — nii jõudis Lei Tartusse, kus asus õppima ajalugu, spetsialiseerudes etnograafiale. Ülikool sai lõpetatud 1956. a., samalt kursuselt leidis ta abikaasa Aleksei. Palju südamesoojust jagus tal oma kahele pojale, kolme lapse üle oli ta tõeliselt uhke.

Tööaastad möödusid Tallinnas ajalooarhiivis, Tartus etnograafiamuuseumis, alates 1967. aastast oli Lei seotud ülikooli raamatukoguga. Töötanud mõned aastad bibliograafiaosakonnas, märgati teda kui initsiatiivikat ja kindla sõnaga töötajat ja 1970. aastal edutati ta komplekteerimisosakonna juhataja vastutusrikkale ametikohale. Aastatel 1975–1977 töötas Lei raamatukogu Leningradi mnt. filiaali juhatajana, seejärel juhtis taas, kuni aastani 1990, raamatukogu komplekteerimisosakonda. Samas osakonnas jätkas ta tööd ka pensionipõlves, vapralt trotsides rasket haigust, sest raamatukogu oli talle teiseks koduks, millest ei raatsinud loobuda.

Analüütilise mõtlemisvõimega inimesena oli tal iga probleemi kohta oma arvamus, tema nõuanded olid kolleegide poolt hinnatud. Lei Petersoni panus raamatukogu tegevusse oli märkimisväärne ja hinnaline.

ELFRIEDE RATTUS

16. 01. 1912 – 01. 12. 1996

Elfriede Rattus, neiuna Haagivang, sündis 16. jaanuaril 1912. a. Tartumaal Puhja vallas sõjaväelase pere kolmanda tütreana. Ta õppis Võru Tütarlaste Seminaris.

1967. a. asus Elfriede Rattus tööle ülikooli raamatukokku. 15 aastat töötas ta raamatukogu vanas hoones Toomel — valvurina. Ta polnud lihtsalt valvur. Tundes hästi raamatukogu ja raamatukogutöötajaid, oli ta meil majajuhi eest.

Alates 1982. a. kuni pensionileminekuni 1991. a. töötas Elfriede kataloogimisosakonnas raamatukoguhoidjana, kelle tööks oli trükiste raamatukogunduslik vormistamine. Oma esimeses ja ainsas töökohas, ülikooli raamatukogus, töötas ta kokku 24 aastat.

Elfriede Rattus suri 1. detsembril 1996. a. Tartus ja maeti Raadi kalmistule.

Oma töös oli Elfriede kohusetundlik ja täpne. Ka kõige lihtsamad tööd tegi ta suure vastutustundega. Ta oli andekas käsitöömeister, hea kokk ja aednik. Elfriede kaunid kudemid on jäänud mälestuseks paljudele kolleegidele. Osavõtliku ja diskreetse inimesena oli ta paljudele pihimaks.

Alati rõõmsameelne ja abivalmis — selline oli meie tädi Friida.

